

Pravljica o šivilji in škarjicah.

Živela je v starih časih na nekem gradu mlada, nedolžna in zelo prijazna deklica Bogdanka. Bila je šivilja in služila grajski gospej. Necega dne je ravno šivala v svoji tihí sobici, ki je imela jedno majhno okence na vrt. Sama je bila, zato jo je začel dolgčas napadati, dasi je imela dela čez glavo. No, ko je tako vbadala in vlekla, merila in rezala, prišlo ji je v glavo polno čudnih mislij in željâ. »Kaj, ko bi jaz imela take škarjice, da bi se jim samó reklo:

Škarjice, hrustalke,
Po rmeni mizi béžite,
Jópico mi vrežite!

pa da bi me slušale; če bi jim pa dejala:

Škarjice, hrustalke,
Zdaj se pa ustavite,
Zdaj pa v kót se spravite!

pa da bi se takoj ustavile, to bi bilo lepo!« dejala je sama pri sebi, pa vendar takó, da jo je lahko slišal tudi kdo drugi. Kakor je to izgovorila, priletela je na vejico pred okencem drobna ptica in zapela:

„Oj Bogdanka,
Kar si prosila,
To si dobila!“

Ko je deklica to slišala, se je tako ustrašila, da se je zbodla v prstek. Med tem pa, ko si ga je obvezavala s platencem in belo nitjo, odletela je čudna ptičica. To je bilo Bogdañki žal, ko je ni več zagledala! Kako rada bi še jedenkrat čula tiste besede od drobne ptice. Toda ptičice ni bilo od nikoder več. »Čakaj«, mislila si je deklica, »hočem pa vendar - le poskusiti, kar je dejala ptičica!« In hitro je zaščeбетala:

„Škarjice, hrustalke,
Po rmeni mizi béžite,
Jópico mi vrežite!“

In glej ga spačka! Škarjice - hrustalke so se vzdignile in jele rezati belo platno na mizi. Obračale so se hitro kakor kača in rezale tako natančno, da se deklica ni mogla prečuditi. In kakor je bilo urezano vse platno

na mizi, skočile so doli na škrinjjo, da bi tudi tam pričele svoje delo. Toda deklica jim je brzo zaklicala:

„Škarjice, hrustalke,
Zdaj se pa ustavite,
Zdaj pa v kót se spravite!“

In precej so bile pri miru in so ležale lepo v kotu in niti ganile se niso.

To pa to! si je mislila Bogdanka vsa srečna in vesela. Kaj bi ne bila! Zdaj ji ni bilo treba polovico toliko delati, kot poprej. Ona je samo šivala, rezale so pa škarjice samé. Tudi grajska gospa je bila odslej dosti bolj zadovoljna ž njo in kar načuditi se ni mogla, kako more Bogdanka obleko tako lepo natančno in vendar tako hitro narediti. Pride torej necega dné k nji in reče: »Kako je to, moja ljuba Bogdanka, da zdaj vse tako natančno urežeš in tako hitro sešivaš, saj prej si potrebovala vedno več časa.«

»Seveda sem ga«, odgovorila ji je deklica nedolžno, »saj prej pa tudi nisem imela taciš škarjic.«

»Kakšnih škarjic?« vpraša jo sedaj gospa radovedno. In Bogdanka ji vse pové po pravici, kako je prosila za take škarjice, ki bi same rezale in kako jih je potem dobila. Nato hoče gospa videti te škarjice, kako režejo. Ko jih je pa jedenkrat videla, hoče jih dobiti na vsak način od deklice. In ko jih ne more ni s huda ni z lepa izprositi in Bogdanka tudi nobenega denarja noče sprejeti zanje, tedaj jo gospa spodi od grada, škarjice pa ji vzame.

Vsa žalostna in potrta je šla deklica z grada in objokovala svojo nesrečo. Pot jo je peljala skozi teman gozd. Ko tako hodi in hodi med visokim drevjem, kar zasliši hkrati nad seboj znano petje. Ozre se na kvišku, in koga zagleda? Na drobni vejici nad deklico zibala se je tista ptičica, ki se ji je bila nekdaž na oknu prikazala, otresala je z glavico in potem hitro zapela:

„Oj Bogdanka!
Kar si izgubila.
Boš nazaj dobila!“

In kakor je to zapela, pa je že ni bilo več na drevesu. Deva pa je šla nekoliko potolažena dalje po gozdu.

Med tem pa je šla grajska gospa vsa vesela v svojo sobo, kjer je imela nakopičenih vse polno lepih oblek, pa tudi robe zanje. Hitro vzame škarjice iz žepa in jih postavi na mizo ter vsklikne :

„Škarjice, hrustalke,
Po rmeni mizi bėžite,
Jopico mi zrežite!“

Škarjice pa so takoj ubogale in začele rezati jopice. Ker je namreč gospa rekla »zrežite« namesto »urežite«, trgale so škarjice vso robo in obleko na drobne kosce. To se je gospa prestrašila! Hitro je začela misliti, kaj naj reče, da jih bo zopet ustavila, toda zastonj. Ni in ni si mogla tega domisliti. Škarjice so pa le škrtale in rezale. »Joj, joj«, javkala je, »kaj bo z mojo obleko!« In hitela je k škarjicam in jim poskušala iztrgati obleko, toda škarjice se nikakor niso dale odtrgati in so le dalje škrtale in rezale. Gospa je kar besnela in jih lovila po mizi, toda škarjice so se malo brigale za njen strah in njeno jezo. »Škrt, škrt«, so delale in zrezale skoraj vso obleko, kar je je bilo v sobi. Ko pa več obleke ni bilo, spravile so se kar na dragoceni plašč, v katerega je bila ogrnjena gospa in jela sedaj rezati še tega. Zdaj, zdaj je bila šele gospa v strahu, kaj da bo. Kakor brezumna je letala po gradu in otresala hudobne škarjice, toda te se še zmenile niso za otresanje in so kar naprej in naprej rezale, da so leteli drobni koščki od dragocenega plašča. Tu se spomni gospa v največji sili, da ve deklica za tiste besede, s katerimi se dajo ustaviti samo te škarjice.

Hitro, hitro se tedaj spusti za njo v gozd, da bi jo čim prej mogoče došla in se rešila nesrečnih škarjic.

Ko je tako letela več nego pol ure, zagleda slednjič ubogo deklico, tiho in žalostno korakajočo po slabem gozdnem potu. »Reši me, reši me, deklica, teh svojih škarjic, da mi ne porežejo še te obleke, ki jo imam na sebi, bogato te bodem poplačala!« jela je vpiti za njo. Deklica se skoraj ni mogla vzdržati smeha, ko je videla svojo nekdanjo gospo vso obupano in razcapano, vendar pa je hitro vskliknila :

„Škarjice, hrustalke,
Zdaj se brž ustavite,
In v moj žep se spravite!“

In res! Škarjice so se takoj ustavile, in v naslednjem trenutku jih je že imela presrečna deklica v svojem žepu.

Gospa je bila v hudi zadregi in se ni vedela kam dejati od sramote. Vendar pa se je hotela hvaležno pokazati in je ponujala deklici mošnjo cekinov in jo vabila, naj se zopet vrne. Toda deklica ni hotela niti denarja vsprejeti niti se ni hotela več vrniti k lakomni gospej, ampak se je napotila lepo na svoj dom, kjer si je s šivanko in čudotvornimi škarjicami toliko zaslužila, da je bila kmalu najbolj premožna deklica v vsi okolici. Pa ostala je vedno ponižna in bogoljubna ter je storila ljudem veliko dobrega, saj je imela s čem. *Siluška.*

Jurček — zidar.

Jurček ima kóla,
Toda brez koles,
Črnega volička,
Toda brez ušes.

Za ogrado zida
Belo znamenje,
V levi roki blato,
V desni kamenje.

Kdo pa je voliček
Črni brez ušes?
Jurček sam . . . Poglejte,
Kak je čez in čez!

To vam je visoko
Že nad tri pedí,
Kar primaha z repkom
Pudelj iz vasí.

Blaten ves po hrbtu
Prav do ramice,
Ker nikdar ne vboga
Svoje mamice.

Z malim repkom maha
Psiček sem ter tje,
Z malim repkom revež
Znamenje podrè.

Po največjih lužah
Cepetá vam bos,
Blata si nalaga.
Kamenja na voz.

Hej, to vpije Jurček:
»Proč, ti pudelj, proč!«
Pobeži vam pudelj
Glasno lajajoč:

»Hov, hov, hov! Ne zidaj,
Hov, hov, hov, nikar,
Saj si ti le Jurček,
A nikar zidar!«

Siluška.

